

ENĢEĻI MANOS MATOS

Par autori

Lorna Bērne (*Lorna Byrne*, 1955) kopš mazotnes ir redzējusi enģeļus un sarunājusies ar tiem. Bērnībā šis brīnišķīgās, spožās būtnes saistīja meiteni vairāk par cilvēku pasauli, tāpēc daudzi viņu uzskatīja par garīgi atpalikušu.

Lorna piedzima Dublinas priekšpilsētā Īrijā un agri iepazīna gan nabadzību, bēdas un atstumtību, gan arī mīlestību, ģimenes laimi un draudzību. Enģeļi Lornai bija piekodinājuši neparastās spējas turēt noslēpumā un tikai tad, kad Lornas bērni jau bija pieauguši, atļāva tās atklāt grāmatā.

Tagad Lornas unikālo spēju ir atzinusi gan Katoļu baznīca, aicinot viņu uzstāties baznīcās, gan arī islāma teologi. Populārais amerikāņu teologs Metjū Fokss Lornu ir salīdzinājis ar viduslaiku svēto Hildegardi no Bingenas.

Lorna Bērne ir vairāku starptautisku bestselleru autore. Viņas grāmatas tulkotas vairāk nekā 30 valodās un izdotas vairāk nekā 50 valstīs.

Ar šo īpašo izdevumu tiek atzīmēti 15 gadi, kopš pirmo reizi tika izdots šis miljons eksemplāros pārdotais starptautiskais bestsellers ENĢEĻI MANOS MATOS, un speciāli tam autore ir radījusi jaunu nodaļu, kurā iekļauta vēl nekad npublicēta informācija.

Vairāk informācijas par autori mājaslapā www.lornabyrne.com un <http://www.facebook.com/lornabyrneangels>

LORNA BYRNE

ANGELS
IN MY
HAIR

LORNA BĒRNE

ENĢEĻI
MANOS
MATOS

15. jubilejas izdevums

821.152.1: 130
Be 630

Lorna Byrne

ANGELS IN MY HAIR: 15th Anniversary Edition

Copyright © Lorna Byrne, 2008, additional material copyright © Lorna Byrne, 2010
Fifteenth anniversary edition afterword: 'Reflections' copyright © Lorna Byrne, 2023
Design by Emma Grey Gelder
Front cover image © Shutterstock
All rights reserved.

No angļu valodas tulkojusi *Vanda Tomaševiča*,
papildinātā izdevuma jauno nodaļu tulkojusi *Lilija Berzinska*.

Lorna Bērne

ENĢEĻI MANOS MATOS.

15. jubilejas izdevums

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja *VIJA KILBLOKA*
Projekta vadītāja *Meldra Āboliņa*
Redaktore *Ilze Zonne*
Korektore *Zinta Stikute*
Vāka dizainu adaptējis *Aigars Truhins*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA,
K. Valdemāra iela 6, Rīga, LV-1010.
Red. nr. R-615.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums.
Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Tulkojums latviešu valodā, Vanda Tomaševiča, 2013
© Tulkojums latviešu valodā, Lilija Berzinska, 2023
© Izdevums, literārā apdare, mākslinieciskais noformējums,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2023
ISBN 978-9934-32-144-3

Veltījums maniem bērniem

Pateicības

Vēlos no sirds pateikties Džīnai Kallananai par atbalstu, veltīšanos un drosmi. Pirmo reizi, kad Džīnu satiku, eņģeļi man pavēstīja, ka viņai būs ļoti nozīmīga loma manas grāmatas rakstīšanā un publicēšanā. Tobrīd viņa vēl nezināja, cik daudz laika, pūļu un smaga darba būs jāiegulda šajā projektā. Paldies viņai par labo humora izjūtu, uzņēmību, pacietību, dāsnumu un draudzību. Paldies eņģeļiem par to, ka viņi man atsūtīja nenovērtējamu cilvēku ar zināšanām uzņēmējdarbībā. Eņģeļi teica, ka man neesot vajadzīgs aģents – Džīna man būšot noderīgāka par jebkuru aģentu.

Es nevarētu vēlēt labāku redaktoru par Marku Būtu. Viņa uzticēšanās, pārlicība un ticība šai grāmatai ir palīdzējusi tai tapt labākai. Viņš ir paveicis vairāk, nekā bija viņa redaktora pienākums. Liels paldies šim brīnišķīgajam un īpašajam cilvēkam, kurš ir arī kļuvis man par labu draugu. Pateicos eņģeļiem, ka es viņu satiku.

Pateicos arī *Century* komandai, īpaši Šarlotei Heikukai – par lielisko humora izjūtu un ieguldījumu un Rīnai Gillai – par uzņēmību, radošumu un kopā pavadītajiem jautrajiem brīžiem.

Daudzi cilvēki – esmu laimīga, ka varu viņus dēvēt par draugiem, – ir palīdzējuši tapt šai grāmatai. Paldies Stīvenam Malaganam par nesavtīgu darbu, entuziasmu un lapinību, un draudzību; Danielam O'Donelli – par iedrošinājumu un pirmo durvju atvēršanu, Džimam Korram – par atbalstu,

dāsnumu un ieinteresētību; Oīnam Makheilam – par brīnišķīgās mājaslapas izveidi; Patrīsijai Skenlenai – par iedrošinājumu.

Pateicos saviem draugiem: Ketrīnai un Džonam Keriganiem, kuri mani atbalstījuši gan priecīgos, gan grūtos brīžos; Džonam Kārtijam – par klātbūtni; Braienam Kellijam – par atbalstu un laipnību; Kvigliju ģimenei par palīdzību problēmās, ar kurām sastopas jebkura māte.

Visbeidzot pateicos saviem bērniem, kuri mani pārliecināja, ka es droši stāvu uz zemes. Paldies, ka viņi mani ir atbalstījuši, īpaši pateicos savai jaunākajai meitai, kuras dzīve šīs grāmatas tapšanas laikā bija kā viļņi, kas ceļas augšup un krīt lejā.

Saturs

<i>Pirmā nodaļa. Ar citām acīm .....</i>	11
<i>Otrā nodaļa. Vārtsargi.....</i>	20
<i>Trešā nodaļa. Kāpnes uz Debesīm .....</i>	33
<i>Ceturtnā nodaļa. Kāpēc tu no manis slēpies? .....</i>	47
<i>Piektā nodaļa. Elija .....</i>	63
<i>Sestā nodaļa. Svešu sāpju absorbēšana .....</i>	74
<i>Septītā nodaļa. Radijums bez dvēseles .....</i>	84
<i>Astotā nodaļa. Starpnieks.....</i>	93
<i>Devītā nodaļa. Nāves eņģelis .....</i>	100
<i>Desmitā nodaļa. Sprādzieni .....</i>	110
<i>Vienpadsmitā nodaļa. Mātes mīlestības eņģelis .....</i>	122
<i>Divpadsmitā nodaļa. Lauku mājiņa .....</i>	140
<i>Trīspadsmitā nodaļa. Pasaki Džo! .....</i>	153
<i>Četrpadsmitā nodaļa. Es pat nezināju, ka man ir sargeņģelis.....</i>	165
<i>Piecpadsmitā nodaļa. Lūgšanas spēks.....</i>	172
<i>Sešpadsmitā nodaļa. Tunelis .....</i>	182

Lorna Bērne

<i>Septiņpadsmitā nodaļa. Trīs klauvējieni pie loga .....</i>	195
<i>Astoņpadsmitā nodaļa. Lornai gan veicas!.....</i>	208
<i>Deviņpadsmitā nodaļa. Esmu te, esmu te, esmu tepat!.....</i>	222
<i>Divdesmitā nodaļa. Zelta ķēde .....</i>	230
<i>Divdesmit pirmā nodaļa. Man vajag brīnumu .....</i>	243
<i>Divdesmit otrā nodaļa. Sātans pie vārtiem.....</i>	252
<i>Divdesmit trešā nodaļa. Radniecīgas dvēseles .....</i>	265
<i>Divdesmit ceturtnā nodaļa. Miers Īrijā un Ziemassvētkos .....</i>	273
<i>Divdesmit piektā nodaļa. Mihaēls atklāj, kas viņš ir patiesībā.....</i>	290
<i>Divdesmit sestā nodaļa. Ļaunā gara parādīšanās.....</i>	301
<i>Divdesmit septītā nodaļa. Džo .....</i>	313
<i>Divdesmit astotā nodaļa. Spalva no Debesīm .....</i>	324
<i>Kā sazināties ar savu sargeņģeli.....</i>	328
<i>Pēcvārds. Pārdomas .....</i>	337

Pirmā nodaļa

Ar citām acīm

Kad man bija divi gadi, ārsts manai mātei pateica, ka esmu garīgi atpalikusi.

Māte ievēroja, ka bērnībā es dzīvoju savā pasaulē. Es pat atceros, ka gulēju šūpulī – lielā grozā – un redzēju viņu noliekušos pār mani. Visapkārt rosījās brīnišķīgas, spožas būtnes visās varavīksnes krāsās – daudz lielākas par mani, bet mazākas par māti – apmēram kā trīsgadīgi bērni. Būtnes lidoja viegli kā spalvas; atceros, ka pasniedzos, lai tām pie-skartos, tomēr man neizdevās. Skaistās, mirdzošās parādības mani apbūra. Tolaik es vēl nesapratu, ka redzu to, kas citu acīm ir slēpts, un tikai daudz vēlāk atklāju, ka tie ir eņģeļi.

Laika gaitā māte ievēroja, ka vienmēr skatos sāņus un nepievēršu viņai uzmanību, lai kā viņa centās. Patiesībā es arī atrados citur, pie eņģeļiem, vēroju, ko tie dara, sarunājos un rotaļājos ar tiem. Biju savaldzināta.

Runāt sāku vēlu, bet ar eņģeļiem sazinājos jau mazotnē. Dažreiz izmantojām vārdus, kas saprotami man un jums, citreiz iztikām ar domām. Uzskatīju, ka visi redz to pašu, ko es, taču eņģeļi brīdināja nevienam neko nestāstīt, jo noslē-pumam jāpaliek starp mums. Atklāti sakot, daudzus gadus eņģeļus klausīju uz vārda un klusēju. Tikai tagad, rakstī-dama grāmatu, pirmo reizi atklāju daudz no tā, ko tolaik redzēju.

Ārsta komentāri, kurus dzirdēju divu gadu vecumā, ļoti iespaidoja manu dzīvi. Saprātu, cik cietsirdīgs var būt cilvēks. Tolaik dzīvojām netālu no Dublinas centra, Oldkilmeinemā. Tēvs nomāja nelielu velosipēdu darbnīcu, kurai blakus atradās namiņš. Izejot tai cauri un pagriežoties pa kreisi, varēja iekļūt nožēlojamā mājoklī. Namiņš bija iespiests vecu ēku un veikalu rindā, bet lielākā daļa ēku bija tukšas un pamestas, gaužām sliktā stāvoklī. Mēs dzīvojām galvenokārt apakšstāva istabiņā, kur gatavojām ēdienu, ieturējām maltītes, sarunājāmies, spēlējāmies, pat mazgājāmies lielā metāla vannā uguns priekšā. Vannasistabas mūsmājās nebija, un uz tualeti vajadzēja iet pa taciņu uz dārzu sētas pusē. Augšstāvā bija divas nelielas guļamistabas, un sākumā mēs ar vecāko māsu Emēru gulējām vienā gultā.

Redzēju ne tikai eņģelus (visu laiku – no pamošanās brīža līdz pat aizmigšanai), bet arī mirušo cilvēku garus. Mans brālis Kristofers piedzima daudz agrāk par mani, bet nomira desmit nedēļu vecumā. Nebiju viņu dzīvē redzējis, tomēr spēju iztēloties – viņš bija tumšmatis, lai gan mēs ar māsu bijām blondīnes. Es ar brāļa garu rotaļājos.

Tolaik par to nebrīnījās, domāju, ka viņš ir cits bērns, lai gan izskatījās spilgtāks. Vienīgais, kas man lika domāt, ka viņš ir citāds, bija nepastāvīgais vecums. Dažreiz Kristofers parādījās kā zīdains, bet citreiz bija mans vienaudzis un rāpoja pa grīdu. Visu laiku jau viņš man blakus nebija – parādījās un pazuda.

Reiz aukstā ziemas pēcpusdienā, kad laukā metās tumšs, sēdēju viena pati Oldkilmeinemas mājas istabiņā. Kamīnā dega uguns – vienīgais apgaismojums. Liesmas atspīdēja uz grīdas, uz kuras sēdēju, spēlēdamās ar tēva gatavotajiem

koka klucīšiem. Parādijās Kristofers un sāka ar mani rotaļāties. Brālis apsēdās tuvāk ugunij, sacīdams, ka man tur būšot par karstu, bet viņam gan ne, jo viņš karstumu nejūt. Kopā būvējām torni: es liku klucīti, viņš nākamo virsū. Tornis jau bija diezgan augsts, kad pēkšņi mūsu rokas nejauši saskārās. Apjuku – cilvēku pieskārieni bija pavisam citādi. Kristofers sāka dzirksteļot, šķita, ka no viņa lido zvaigznītes. Tobrīd iegāju viņā (bet varbūt viņš mani), un mēs saplūdām vienā būtņē. Aiz uztraukuma apgāzu klucīšu torni.

Smiedamās atkal pieskāros Kristoferam. Manuprāt, tā bija pirmā reize, kad skaidri sapratu, ka viņš nav cilvēks ar miesu un asinīm.

Ar eņģeļiem brāli gan nekad nesajaucu: tie, kurus redzēju, dažreiz tiešām līdzinājās cilvēkiem, tomēr bija ar spārnieniem un ar kājām nepieskāšanās zemei, no tiem staroja spoža gaisma. Dažreiz redzēju eņģeļus, kas neatgādināja cilvēkus, bet izskatījās kā neparasti spoža gaisma.

Kristofers bieži parādījās arī mammas tuvumā. Dažreiz viņa, sēdējama krēslā pie uguns, aizsnaudās, un tad redzēju, ka brālis saritinās viņas rokās. Nezināju, vai māte juta dēla klātbūtni, tāpēc vienreiz pajautāju Kristoferam:

– Vai varu pateikt mammai, ka tu esi te?

– Nē, tu nedrīksti, – Kristofers atbildēja. – Viņa neko nesaprātis. Lai gan dažkārt viņa mani jūt.

Kādā ziemas rītā, kad ausa saule, man pie gultas saradās eņģeļi. Biju saritinājusies zem segas. Māsa Emēra, ar kuru kopā gulējām, jau bija piecēlusies, bet viņas vietā blakus iekārtojies Kristofers. Kutinādams mani, viņš sacīja:

– Paskaties pa logu, Lorna!

Kā jau minēju, eņģeļi rādījās man dažādos veidos: šorīt kā sniegpārslas! Loga rūtis apsarmoja, un, atsitoties pret tām,

katra sniegpārsla pārvērtās eņģeļi maza bērna lielumā. Pēc tam saules stari ienesa eņģeļus pa logu istabā un viņus pārklāja baltas, mirdzošas sniegpārslas. Kad eņģeļi man pieskā-rās, tās krita virsū un kutināja. Brīnījos, kāpēc sniegpārslas nav aukstas, bet siltas.

– Vai nebūtu jauki, – Kristofers aizsapņojās, – ja visi zinātu, ka kabatās var salikt eņģeļus, ka vienā kabatā var salikt tūkstošiem eņģeļu sniegpārslas un nēsāt sev līdzi, lai nebūtu tik vientuļi?

– Bet ja nu eņģeļi tur izkustu? – uzprasīju brālīm.

Kristofers noķīkināja.

– Nē! Tie taču nevar izkust!

– Kristofer! Man gribētos, lai tu varētu būt kā sniegpārsla mammas kabatā un palikt tur uz visiem laikiem! – skumīgi atbildēju.

Brālis mani uzlūkoja (abi kūņojāmies gultā) un teica:

– Zini, es tur jau esmu.

Kad biju jau paaugusies, māte pastāstīja, ka man bija brā-lis Kristofers, kas piedzima gadu pirms manis, taču nodzīvoja tikai desmit nedēļas. Es par atbildi tikai pasmaidīju. Pajau-tāju, kur Kristofers apbedīts, un māte atbildēja, ka nezināmā kapā (tolaik tā bija pieņemts) bērnu kapsētā Dublinā.

Bēdīgi gan, ka nav kapa ar brāļa vārdu, kur varētu aiz-iet, taču es Kristoferu neaizmirstu. Pat tagad, pēc daudziem gadiem, jūtu brāļa roku, kas met man kabatā sniegpārslas, atgādinot, ka es neesmu viena.

Vairāk par Kristoferu māte pastāstīja, kad man bija četri pieci gadi. Sēdēju pie brokastu galda, šūpodama kājas, un tad ievēroju Kristoferu, kurš izskatījās gadus divpadsmit vecs. Viņš skrēja pār istabu uz veikala durvīm, un tieši tobrīd istabā ienāca māte ar grauzdiņiem.

– Lorna, darbnīcā aiz tēta darbgalda tevi gaida pārsteigums! – saulaini smaidīdama, viņa paziņoja.

Bezgala satraukta, pielēcu kājās un sekoju Kristoferam, kas devās taisni cauri veikalam uz tumšo darbnīcu. Pie durvīm es apstājos: tur bija tik tumšs, ka neko neredzēju un acīm vajadzēja pielāgoties. Kristofers gan izstaroja liegi mirgojošu gaismiņu, kas rādīja man ceļu cauri darbnīcas labirintiem.

– Kaķenei ir bērni! – viņš iesaucās.

Kristofera gaismā ieraudzīju četrus sīkus kaķēnus: trīs bija piķa melni, viens – melni balts. Visi bija bezgala skaisti, maigi un spīdīgi. Kaķu mamma Blekija, izkāpusi no kastes, izstaipījās un pa lodziņu izlēca dārzā. Metos kaķenei nopaķaļ, saukdama līdz Kristoferu, bet brālis nenāca.

Kad atgriezos, pajautāju Kristoferam, kāpēc viņš nenāca man līdz. Brālis mierinoši saņēma mani aiz rokas – tas man ļoti patika –, un mūsu plaukstas atkal sakļāvās. Jutos neparasti droša un laimīga.

– Lorna, kad bērniņš nomirst, viņa gars paliek kopā ar māti, cik ilgi nepieciešams, tāpēc arī esmu pie mammas. Iziedams laukā, es saraustītu atmiņas, un to es nedarišu!

Saprātu, ko brālis grib teikt. Māte Kristoferam bija veltījusi tik daudz mīlestības – atmiņas par grūtniecību un augli savās miesās, dzemdības, prieku un laimi, turot mazuli rokās un pārvedot mājās. Iespējams, viņa manīja, ka kaut kas nav kārtībā, par spīti ārstu sacītajam. Pirms dēla nāves māte pavadīja kopā ar viņu vairākas laimīgas nedēļas mājās, un Kristofers stāstīja man par mīlestību, kuru māte viņam dāsni veltīja, un par to, ka tagad pats viņu ļoti mīl.

Brāļa gars dzīvoja mājās un nekad negāja laukā, līdz pienāca diena, kad mēs Oldkilmeinemas darbnīciņu atstājām

uz visiem laikiem. Tolaik šķita, ka mamma jau bija gatava atstāt Kristoferu, juzdamās pietiekami spēcīga, lai dotos tālāk.

* * *

Redzot eņģeli, vēlos apstāties un skatīties, viņa klātbūtnē jūtu milzīgu spēku. Manā bērnībā tie parādījās cilvēka izskatā, lai man būtu vieglāk tos pieņemt, bet vēlāk tas nebija tik būtiski. Ne vienmēr redzu eņģeļus ar spārniem, taču, ja tie ir, esmu pārsteigta par to formu: dažkārt spārni ir kā uguns liesmas, lai gan saturīgi un stingri. Dažiem eņģeļiem spārni ir spalvoti, bet vienam tie ir tik gari un ar tik asām malām, ka pat neizskatās pēc spārniem. Gribējās palūgt, lai viņš tos izpleš.

Eņģeļiem cilvēka izskatā – ar vai bez spārniem – ir neaparakstāmi brīnišķīgas acis, neparastas un īpatnējas. Salīdzinājumā ar mūsējām tās ir ļoti kustīgas, piesātinātas ar dzīvi, gaismu un mīlestību. Varētu domāt, ka tajās slēpjas dzīves būtība, un to starojums pilnīgi pārņem mani savā varā.

Nekad neesmu redzējusi, ka eņģeļu kājas pieskartos zemei. Kad viņi tuvojas, manu tikai tādu kā enerģijas spilvenu starp zemi un eņģeļa pēdām. Dažkārt tas ir plāns kā pavediens, bet citreiz pat mazliet iegrimst zemē.

Jau kopš mazām dienām man ir savs īpašs eņģelis, kas bieži mani apciemo. Pirmo reizi tikāmies guļamistabas stūrī, un viņš uzrunāja mani vārdā. Daudzējādā ziņā viņš līdzinājās pārējiem eņģeļiem, tomēr bija atšķirīgs: viņa mirdzums bija spēcīgāks nekā citiem, valdonīgs, ar izteikti vīrišķīgu sparu. Kopš pirmās tikšanās jutu, ka eņģelis gatavs mani aizstāvēt kā vairogs, un ar laiku mēs sadraudzējāmies. Viņš atklāja man savu vārdu – Mihaēls.

Mācības man nepadevās. Lielākā daļa skolotāju uzskatīja mani par tūļu.

Sešu gadu vecumā man bija pirmā Svētā Komūnija; atceros to ar šausmām. Tai bija jābūt īpašai dienai – tāda tā ir lielākajai daļai īru bērnu. Gatavojoties pirmajai Svētajai Komūnijai, skolotāji klasē uzdeva jautājumus, lai pārbaudītu, kā esam apguvuši katehismu, taču par mani neviens nelikās ne zinīs, uzskatot, ka nav vērts. Bērni sastājās rindā, un katram bija jāsaka savs vārds par Komūniju. Sekoju pārējiem, taču kāds mani pagrūda un teica, lai eju apsēsties. Mazam bērnam tas bija smags apvainojums. Apsēdusies solā klases stūrī, sacīju eņģeļiem, ka es taču arī zinu katehismu. Man nedod pat iespēju!

Pēc tam dievnamā, pirmās Komūnijas dienā, kad biju jau pie altāra, mani atkal kāds sagrāba aiz rokas un izrāva no ierindas – skolotāja bija nolēmusi, ka pirms manis jāiet labākām meitenēm.

Tomēr bija arī laipni cilvēki. Apmēram četrus gadus vecumā satiku kādu mūķeni, manuprāt, viņu sauca māte Moderīne, kas bija brīdināta, ka esmu atpalikusi un lēnīga, taču jutu, ka viņa citos daudz neklausās. Klasē, pienākusi pie manis, māte Moderīne uzdeva vieglu jautājumu, uz kuru vienmēr varēju atbildēt. Pasmaidījusi viņa tad noglāstīja man galvu.

Tomēr, par spīti pāris nejaušām laipnības izpausmēm, ko izrādīja daži cilvēki, jutos atstumta. Daudzi redzēja, ka atšķiros no citiem bērniem, un nespēja to saprast. Tieši šis apstāklis man sagādājis (un sagādā pat tagad) gaužām nepatīkamus mirkļus. Ļaudis domā, ka esmu lētticīga un pārāk uzticos pasaulei, bet es nevaru citādi! Visdīvainākais ir, ja tu runā godīgi, no sirds, atklāj savas domas, uzticies apkārtējiem, ja

vienmēr un visur saki patiesību, tev klājas smagi un dažs labs tevi grib izolēt.

Citu uzskati un skatieni atstāj uz mani dziļu iespaidu vēl joprojām. Gadās, ka cilvēki mani nepazīst un nezina, ar ko nodarbojos, taču nešaubās, ka esmu zināmā mērā atšķirīga. Kad esmu kopā ar draugiem un satieku svešus cilvēkus, kam par mani nav ne jausmas, viņi draugiem vēlāk izmet, ka mani ir kaut kas neparasts un netverams. Ar tādu nastu dzīve dažkārt ir grūta.

Skolā dzīve bija daudz ciešamāka, pateicoties eņģelim Hosusam. Kādu rītu skrēju uz skolu, mēģinādama turēties vienā solī ar lielāku meiteni, un tad pēkšņi ieraudzīju skaistu eņģeli, kas slēpās aiz laternas staba. Eņģelis man pamāja un pēc tam pavadīja uz skolu gandrīz katru rītu. Tas bija Hosuss. Arī tagad mēs bieži tiekamies.

Hosuss parasti atgādina veclaiku skolmeistaru. Viņš ir tērpies plandošā tērpā, visbiežāk zilā, dažreiz citā krāsā, galvā uzlicis ērmotu platmali, ar papīra rulli rokā. Acis viņam vienmēr staro kā zvaigznes un dzirkstī kā jaunam profesoram, vārdu sakot, kā cilvēkam, kam piemīt liels spars, autoritāte un gudrība. Hosuss atšķirībā no citiem eņģeļiem, kurus redzu sev tuvumā, vizuāli nemainās. Mihaēls, piemēram, visbiežāk parādās kā cilvēks; es pati viņam to lūdzu, jo tā šķita vienkāršāk, tomēr šad un tad viņa izskats mainās atkarībā no tā, kur atrodamies vai kādu vēsti viņš man atnesis.

Hosuss man saistās ar gudrību, jo izskatās ļoti nopietns un tāds arī ir, tomēr, kad esmu sliktā omā, viņš mani arī lieliski uzmundrina. Tieši viņš mani mierināja, ieteikdams nelikties ne zinīs par citiem bērniem, kas skolā mani ķircināja, tāpat arī pieaugušajiem, kas, mani ieraudzījuši, sabāza galvas kopā, aprunāja un pētīja.

– Viņi neko nesaprot! – Hosuss tad sacīja.

Sākumā nezināju pat Hosusa vārdu un viņš ar mani nerunāja. Hosuss bieži parādījās klasē, atdarinādams skolotāju vai skolēnu, aizrāvās ar kādu spēli vai darija vēl kaut ko, lai liktu man smaidīt. Dažreiz, kad gāju mājās, viņš sagaidīja mani pie skolas vārtiem vai ielas otrā galā. Atceros, kā sākām runāt: todien mājās bija jāiet vienai, jo māsa aizgāja agrāk uz dejām. Viena devos laukā no skolas un nesteidzīgi šķērsoju spēļu laukumu. Pagriezos uz lielajiem skolas vārtiem, cerēdama ieraudzīt Hosusu un ar viņu parunāt. Pamanījusi viņu lūram gar pīlāru, jutos saviļņota. Hosuss uzsauca, lai pasteidzos:

– Skaties, ka tiec līdz lietum mājās!

Apstājos pie vārtiem un palūkojos visapkārt. Neviena tuvumā nebija, tāpēc pajautāju, kā viņu sauc.

– Hosuss, – viņš atbildēja.

Es par atbildi tikai noķīķināju. Steidzos mājup no skolas, un viņš – man līdzī. Atceros, ka visu ceļu smējāties.